

2020 HÚSVÉT 25. évfolyam 85. szám

LÁMPÁS

A HATVANI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

KÉPES BESZÁMOLÓ

Gyülekezeti alkalmainkat online tartjuk. A hatvanref.hu honlapunk nyitó oldalán tudunk csatlakozni, a már elhangzottakat megtekinteni.

Családi-szórvány karácsony

Ökumenikus Imaest

*Áldott, imádságos Feltámadás-ünnepet kívánunk az Úrban!
A Lámpás szerkesztői csapata*

TANÍTÁS

Jézus győzelme

„Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”
(Kol 2,15)

A második században élt Jusztinosz Mártír egyházatya. Ő mondta magáról, hogy mindenhol és mindenkor a Krisztus keresztjét látja.

Jézust, ugyan a zsidók vezetői adták a keresztre, valójában azonban az Atya adta a Fiút bűneink miatt áldozati bárányként a halálra, hogy eleget tegyen a törvény követelésének. A Fiú pedig önként ment értünk, mert szeretett minket. Ezért valójában: mi küldtük Jézust a keresztre.

Az Úr kereszthalálában az emberi gonoszság nyilvánult meg, de egyben Isten szeretete is, hogy megoldást adjon az ember bűnére és gonoszságára. Jézus a kereszten elégtételt tett a bűneinkért, és az ördög hatalmát is legyőzte.

Jézust, halála után egy sziklasírba helyezték és egy nagy követ zárták be. Azonban semmi nem akadályozhatta meg a feltámadását. Jézus feltámadt és kijött a sírból.

Kína 40 éven át zárva volt missziói szempontból. Nem volt evangéliumhirdető, mégis kiderült, hogy a zárt évek alatt 50 millió lélek tért meg az Úrhoz, mert Jézus maga munkálkodott.

Az elmúlt 2000 év alatt a világban sokszor meg akarták semmisíteni az evangéliumot, de senki és semmi sem tudta. Az evangélium közepén ott áll a kereszt, ahol eldőlt a győzelem az ördög, a bűn és a halál fölött. Jézus győzött, mi is győzni fogunk. Ma még folyik a harc az ördöggel szemben. Az ördög már veszített, de el van ítélve, és tudja, hogy az örök tűz vár rá. Éppen ezért: mint oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyeljen el. Harcunk ellene addig folyik, amíg vissza nem jön az Úr.

A győzelmes kereszt csodálatos esemény számunkra, amely a hitünk alapja is. A nyomorúság közepette tekintsünk Jézusra és bizzunk Benne! Ha hűségesen hordozzuk keresztjeinket, akkor ránk vár a dicsőséges korona. Húsvétra készülve hálával tekintsünk Jézus keresztjére! A Szentlélek Isten vezessen bennünket, hogy odaadóan szeressük az Úr Jézust!

Kim Sun Taik

BESZÁMOLÓ

Első évem Sárospatakon

2019 szeptemberében kezdtem el tanulmányaimat a Sárospataki Református Teológiai Akadémián. Mint minden egyetemet kezdő diák, izgatottan vártam, hogy elkezdődjön az „egyetemista élet”. Vártam az új dolgokat, az új életet, mégis volt bennem egy kis félelem is, ez pedig az ismeretlentől való tartás volt.

Eljött a nap: a költözés napja. Megérkezésünkkor úgy éreztem: itthon vagyok. Az elején soknak és nehéznek tűnt minden. Kellott egy jó kis idő, mire megszoktuk az új környezetet, az egyetemi életet és azt, hogy kinek mi a leghatékonyabb tanulási módszere. A szeptember nem szólt másról, csak az újdonságba való beleszokásról. Meg kellett ismerni másokat, mellyel igazából magunkat is mégjobban megismerhettük. Sok újat tanultam és tudtam meg magamról is, mint például, hogy ki nem állhatok vasalni, de port törölni annál inkább szeretek. Vagy, hogy csoportosan sokkal jobban szeretek tanulni, mint egyedül. Vagy, hogy néha milyen klassz is tud az lenni, ha csak egy öt percre becsukhatom a szemem napközben...

Már szeptemberben is éreztem az életemben azt, hogy ez az én utam, itt a helyem.

Azonban azt is éreztem, hogy sok kísértés fog érni ez alatt az idő alatt. Emberek tűntek el az életemből, sok kérdés

forgott a lelkemben és egyéb apró dolgok, melyek a figyelmemet nem a célra, hanem a mellékes tényezőkre vonták.

Az októberi hónap sem telt másként. Tanulás a köbön, barátok, család, áldások és persze kísértések hada. Mikor teológiára készültem, nagyon sok ismerősöm figyelmeztetett engem arra, hogy: „Lili, a teológia bizony a hit próbája”. Hát... elég hamar rájöttem erre. Kezdtém úgy érezni, hogy kevés a nap 24 órája. Minden szabadidőmet a tanulással töltöttem (és töltöm), mégis kevésnek éreztem magam. Még most is kevésnek érzem magam, de egy valamit nagyon meg kellett tanulnom: „mert amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10).

Sokszor bele tud esni az ember abba a hibába, hogy csak azt nézi, ami a szeme előtt van, a mögöttes tartalmat viszont figyelmen kívül hagyja. Én is azt néztem, ami a szemem előtt volt: „milyen nehéz a tanulás, milyen fáradt vagyok...”, a lényeget pedig észre sem vettem: azt, hogy mindezt miért is cselekszem.

Novembertől kezdődően egészen január végéig a „vizsgadrukk” töltötte be napjaink nagy részét. Az első vizsgaidőszak nagyon rémisztőnek tűnt. Visszagondolva pedig rájöttem, hogy ez alatt is mennyi csodát élhettem át. Átéltettem, ahogy együtt készültem a társaimmal, átélhettem a saját és mások lelki mélységeit, és azt, hogy Isten milyen nagy szeretettel emel ki minket ezekből. Láttam sírást, zokogást, örömet, hálát. Láttam hisztit, félelmet, együttérzést és haragot. És láttam még valamit: mérhetetlen szeretetet. Szeretetet ember és ember, ember és Isten között.

Vége lett a vizsgáknak. Hosszú időnek tűnt, tele új élményekkel. Kezdődhetett az új félév. Elfáradva, mégis buzgó lélekkel vártam az újabb szemesztert. Új tantárgyak, újabb professzorok, újabb tanulási módszerek következtek. Mintha egy új szeptember indult volna. Mégis volt valami, ami már a régi volt, ami már az enyém volt: az Istenbe vetett bizalmam. Természetesen nehézségek mindig voltak és lesznek. De mi értelme lenne az életnek, ha nem lennének próbák? A próbatételek azok, melyek mégjobban megerősíthetnek minket a hitben, abban, hogy az Úr az Ő Fián keresztül mindent megadott nekünk ahhoz, hogy kiállhassuk ezeket a próbákat, és vele együtt megélhessük és megérthessük, valamint magunk mögött tudhassuk őket. A próbák azok, melyek megmutatják nekünk azt is, hogy a célért küzdeni kell. Nem létezik egyszerű élet. Nem létezik egyszerű szolgálát (munka). De létezik hit, kegyelem és szeretet.

Az ember számára hinni, mindig nehéz feladat. Feltétel nélkül hinni még nehezebb: mert emberek vagyunk, és folyamatosan ott van bennünk ez a gondolat: „mi van ha...”. Mi van, ha csalódom? Mi van, ha nem tudok megfelelni akár a saját elvárásaimnak sem? Mi van akkor, ha én úgy érzem, mindent megtettem, egy vizsgán viszont mégis azt a választ kapom, hogy: „Gyere vissza, mert te ennél többre vagy képes. Isten, aki most veled volt, veled lesz a következő feleletednél is.” Ez a hit. Elhinni, hogy mindent Isten kegyelméből és áldásából járunk végig. Elhinni, hogy Isten olyan utat ad, melyet képes vagy vele kézen fogva bejárni.

„Az első évem Sárospatakon” még koránt sem ért véget. Ígéretet tettem Istennek, hogy ami emberileg tőlem telhet, mindent megteszek. Ő pedig ígéretet tett nekem, mikor elhívott, hogy végig mellettem lesz: „Most azért csak menj: majd én segítségedre leszek a beszédben, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!” (2Móz 4,12)

Kaposi Lili
(Sárospatak – Bátorfyerenye)

Első évem a Sárospataki Református Teológiai Akadémián

A sárospataki tanulmányaim elkezdése számomra már önmagában erőteljes bizonyág arról, hogy Isten jobban tudja nálunk, kik vagyunk valójában, s mi az út, amit Ő a tökéletes bölcsességével megtervezett számunkra.

A történetem azonban korábban kezdődik. 47 éves, háromgyermekes családom vagyok. Első diplomámat még 1999-ben szereztem. Gyermkeim 7 évente érkeztek az életembe, és minden velük otthon töltött idő után visszamentem dolgozni, azonban amikor szakmailag előre tudtam volna lépni két alkalommal is, akkor lettem várandós. Sokat vívódtam a család és a karrier megélése között. 2016-ban nagyon sok tanulást, testi-lelki energiát fektettem egy képzésbe, amivel úgy éreztem, végre szakmailag is kiteljesedett az életem. Pár- és családterapeuta lettem, amire nagyon büszke voltam, és hirtelen a várt sikerek is megtaláltak.

Megjegyzem, itt ismét hét év telt el, de Isten nem egy újabb gyermekkel, hanem egy új családi krízissel lepett meg, amikor a felfelé ívelő karrierem ismét megfeneklett. Már el is felejtettem, hogy a krízis alatt egy egyértelmű fogadalmat tettem az Úrnak, ami így szólt: Ha megsegítesz Uram, és kihozol ebből a krízisből, én egész hátralevő életemet a családom és a Te szolgálatodnak szentelem.

Az Úr komolyan vette a szavaimat, és úgy tűnik, most nem újabb hét évre, hanem aktív korom végéig felkérést kaptam tőle. A világi karrier számomra itt eldöntött kérdés lett. Nem mondom, hogy egyszerű volt, de az Úr szolgálatára adtam minden eddig megszerzett ismeretemet, és hiszem, hogy ez a legjobb és legtöbb, ami történhetett velem. Hitoktató lehetek, és a rám bízott gyermekeknek szólhatom drága Istenem nevét. Ennek feltétele viszont, hogy felvételiztem, felvételt nyertem és elkezdtem a sárospataki református teológiai akadémia katekéta képzését. Nem mondom, hogy könnyű döntés volt, ugyanis emberi módon az utolsó dolog a tanulás volt, amire életemnek ebben a szakaszában vágytam. Egyezkedtem az Úrral, de sikeres felvételi és az első félév a vártnál sokkal nehezebb követelményeinek teljesítése számomra is meglepő módon jól sikerültek. Ami ellen harcolni próbáltam, azt egyre inkább megkedveltem.

Szeretem ezt a gazdag szellemi múlttal rendelkező iskolát, az ott folyó színvonalas és igényes oktatást, a felkészült oktatókat, és a sok nehézség ellenére, amit hála Istennek a családom támogatásával át tudok ugrani, havonta egy hétvégére újra fiatalnak érezhetem magam. A tantárgyak közül egyelőre a Bibliismeret és az Egyháztörténet áll hozzám legközelebb. Tudom, hogy az Úrral való kapcsolatban nem ez a legfontosabb, de rájöttem, hogy nekem nagyon is fontos teljes elmémrel is megismerni életem legfontosabb személyét.

Hosszú út áll még előttem, de biztos vagyok benne, hogy Ő hívott el erre az életre szóló kalandra, és ha Ő akarja és megáld erővel, egészséggel, akkor terveim szerint folytatni szeretném a három év után is a tanulmányaim elmélyítését.

Visszatérve a fókuszhoz, az első tanévem 2019 szeptemberében kezdődött. Általában havi egy péntek egész nap és szombat fél nap van intenzív oktatás. Ez azért nehéz, mert nagyon sok az anyag, amit otthon önállóan kell megtanulni, a vizsgán viszont a nappali hallgatókkal azonos elvárásoknak kell megfelelni. Hála az Úrnak, egymáson kölcsönösen segítő csoport tagja lehetek így sok mindenben támaszt tudunk nyújtani egymás számára. Az első félévben 11 tantárgyból kellett megmérettetni magunkat, ami számomra rengetegnek tűnt. Katartikus élmény volt január végén az utolsó vizsgát is magam mögött hagyni. Szinte el sem hiszem, hogy lassan itt a második félév vége, és ismét itt a számonkérés ideje. Bár 11 helyett mindössze nyolc vizsga lesz, nekem ez mégis nagyobb kihívásnak ígérkezik. Isten kezébe belekapaszkodva és az Ő akaratának engedve nincs lehetetlen vállalkozás. Összegzésként mindenkit biztatni szeretnék: ha az Úr szól, bátran keljen útra vele, mert az Ő elhívása megbánhatatlan.

Reineltné Gyuris Erzsébet

BIZONYSÁGTÉTELEK

Bizonyságtétel konfirmandusoknak

(felolvasásra került online oktatás keretében)

Sziasztok, áldott konfirmandusok. Sajnos most így, mint akkoriban Pál is tette, levél formában kell, hogy szóljak hozzátok.

Szeretném veletek megosztani a történetemet Istennel. Egy keresztény családban nőttem fel. Még az eszemet se tudtam, már a gyülekezetbe jártunk minden egyes hétvégén, mondhatni, itt nőttem fel. Részt vettem minden gyerekalkalmon, műsorokban, táborokban, és én is lekonfirmáltam. Így, visszaemlékezve talán mondhatom, hogy soha nem tudtam bizonyosan, ki is valójában Isten. Nem is igazán tettem fel magamnak ezt a kérdést. A helyzet az volt, hogy nem is érdekelt, hogy ki Ő. Tudtam, hogy ott van fent, és odaadta értünk az Ő egyszülött Fiát, és ez ehhez hasonló „általános” dolgokat. Elmormogtam esténként a kis imámat, csak hogy ne érezzem rosszul magam, meg persze, ha nagy bajban voltam, rögtön kértem a segítségét.

Mindig is vonzott a „nagyok” világa. Szerettem volna mindig népszerű lenni, olyan, akit követnek az emberek, akire felnéznek, akire irigykednek.

Elkerültem gimnáziumba, és tágasabb lett a világ, mint előtte. Volt lehetőség bulikra, sok új, akkor menőnek hitt dolognak a kipróbálására. Sok-sok barátot szereztem, és mindig körül voltam véve emberekkel. Soha nem éreztem magam igazán magányosnak.

Aztán a gimnáziumi éveim kezdtek a végükhöz érni, és ezzel együtt elkezdtem kétségbe esni. Mi fog most következni? Mi lesz velem? Ki vagyok én? Hová tart az életem? Ezeket a kérdéseket tettem fel magamnak folyamatosan. Nagyon bepánikoltam, hogy hová is tartok igazából. A gimnáziumnak vége, és azok az emberek, akik eddig ott voltak körülöttem, el fognak menni.

Azt éreztem, hogy az a biztos talaj, ami eddig ott volt a lábam alatt, most el fog tűnni. Ekkor én már rég kerültem a gyülekezetet, és csak a szüleim nyaggatása miatt mentem el néha. Azonban volt pár régi barátom, akik elkezdtek keresni az Urat és megtértek. Olyan emberekről volt szó, akikről nem gondoltam volna ezt akkor. Elkezdtek engem is hívogatni, hogy menjek, és sokat beszéltek nekem Istenről, arról, hogyan tudja megváltoztatni az életedet. Az elején az agyamra mentek, és nem értettem, mi lett ezekkel a srácokkal, akikkel nemrég még együtt buliztunk. Aztán egyre több időt kezdünk el együtt tölteni. **Elhívtak a gyülekezet nyári táborába, ahol az egyik estén István megtérésre hívott.**

A terem legtetején álltam, és csak lestem ki a fejemből. Nem tudom megfogalmazni azt az érzést, de valami megragadott és magához húzott. **Ez a valami-valaki Jézus volt.** Akkor, azon az estén letérdelve, sírva átadtam neki az életemet és vele együtt minden bűnt, amit magamra pakoltam. Megváltott és fiává fogadott, többé nem vagyok elveszett, nincs reménytelenség.

Ez lassan 3 éve volt, azóta is életem legjobb döntésének tartom, és annak is fogom tartani. Jézus meghalt értem, az életét áldozta fel azért, hogy én élhessek. Minden bűnömet felvitte a keresztre, és az Ő drága vérével mosott meg. A mai napig csontig hatoló érzés az, ha belegondolok, milyen nagy szeretet az, **amit Ő tett mindannyiunkért.**

Ez nem csak az én történetem, ez mindannyiunk története.

Jézus értetek is ugyanúgy felment arra a keresztre, és odaadta az életét.

Keressétek Őt és meg fogjátok találni! Kívánom nektek is az Ő szeretetét minden egyes nap. **Ha van köztetek olyan, aki még nem adta át az életét, neki mondom: tudd, hogy Ő vár rád.**

Az Úr áldjon benneteket!

Kovács Jonatán (Jona)

Isten jó

Az Úr Jézus kegyelméből már nyolc éve újjászülettem. Csodálatos az Úrral járnai, Őt imádni, Őt hallgatni és Őt szolgálni.

A munkahelyemen sokszor van lehetőségem bizonyosságot tenni az Úr Jézus szeretetéről. Egy alkalommal a főnököm elküldött egy helyre, hogy a mennyezeti lámpát megjavítsam. Egy idős bácsi fogadott, akivel miután a hibát megjavítottam, beszélgetni kezdtünk. Elmondta, mivel már idősek a feleségével, gondoskodtak arról, hogy ha meghalnak, a testüket egy szép nagy kriptába helyezték el. Ezt hallva megkérdeztem tőle: - Karcsi bácsi, de a lelkével mi lesz? - majd elmondtam neki az evangéliumot, hogy az Úr Jézus nagyon szereti. A beszélgetésünk vége fele megkérdeztem tőle, hogy akarja-e az örök élet ajándékát, és hiszi-e hogy Jézus az Isten fia, a Megváltó? Mielőtt válaszolhatott volna a kérdésemre, megérkezett a felesége is. Magamban azt gondoltam, hogy jöhetett volna egy kicsit később is, de a mi gondolataink nem az Úr gondolatai. Az Úr küldte őt oda, mert az Úr akarata, hogy senki el ne vesszen, hanem mindenki üdvözüljön. Elmondtuk neki is, miről beszélgettünk, majd feltettem a kérdést: Akarja-e az Úr Jézust behívni a szívébe?

Az Úr csodásan működik, mindkettőjük szíve kész volt az aratásra. Mindketten behívták az Urat a szívébe, és érezhető volt az Úr szeretete, amellyel átölelte őket. Hálás vagyok az Úrnak, hogy Ő ma is munkálkodik, mert Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Az Övé a dicsőség!

Májner László

Fogfájás és istendicsőítés

Néhány hete megfájdult a fogam. Egy idő után már a fejem és a fülem is fáj. Az orvos adott egy időpontot. Közben, ettől függetlenül, találtam egy jó dicsőítést az interneten. Gondoltam, énekelem én is a dalokat. Egy idő után azt vettem észre, hogy semmim nem fáj.

Így két ajándékot kaptam Istentől: a Vele töltött időt és a fájdalom megszűnését. Hála és dicsőség Neki!

Bodáné Csontos Gabriella

Isten telefonszáma

2014 júniusának elején: néhány nap igen magas láz és egy-két nap kivizsgálás után sürgősségi életmentő műtétet végeztek rajtam Hatvanban. Egy 16 cm-es rosszindulatú vastagbél-daganat eltávolításával, hashártya áttéttel és egy sztómával adtak ki a műtöböl.

Hívó keresztyénként, amikor a betegágyon már némileg rendezni tudtam a gondolataimat, eszembe jutott egy kárpátaljai lelkész ígihirdetéséből Isten telefonszáma, amit Szilvásváradon egy istentiszteleten hallottam: Zsoltárok 50,15: **"Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem!"**

Később, először egy keresztyén dal dallama, majd annak első sorai is belefészkeltek magukat a gondolataimba:

**„Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!
Ő felruház és táplál, rád gondot ő visel!”**

Isten ígérétebe kapaszkodva, minden nap a Biblia igéiből erőt merítve, a mindenható Isten gondviselését kérve 2014 szeptemberétől kezdetét vette a hat különböző és egymást követő kemókezelés. Mindez számos és alig elmondható mellékhatásokkal járt! 2017 februárjában "minden követ megmozgatva", eljutottam egy nyíregyházi orvoshoz, aki az addigi leletek birtokában azt mondta, hogy gyógyító műtétre nincs lehetőség, csak a kemókezelésekre! A 2017 májusi PET-CT – az addigiakhoz képest nem szétszórta, hanem 2-3 elkülöníthető helyen mutatott daganatokat. 2017 június elején Kecskeméten megműtöttek. Azóta tünetmentes vagyok! 2018 júniusában a stómámat is megszüntették. Isten kegyelméből újra minőségi életet élhetek!

Kezelőorvosaim mindezt ezt mondták: „Anna, jól imádkozott! Mert ahonnan elindult, és ahová érkezett, az maga a csoda!”

Igen csoda! AZ ISTEN CSODÁJA! Mert a mindenható Isten mutatta meg rajtam a hatalmát! Hiszem és vallom, hogy minden egészségügyi dolgozó – a nővértől a professzorig -, minden műszer, minden gyógyszer és gyógy mód csak eszköz az Isten kezében! A GYÓGYÍTÓ MAGA AZ ISTEN!

A saját testi, szellemi és lelki valómmal tapasztalhattam meg a DICSŐSÉGES SZETHÁROMSÁG jelenlétét az életemben! És köszönet mindazoknak, akik imádságban a hátszágban hordoztak!

EGYEDÜL ISTENÉ A DICSŐSÉG!

Most az a dolgom, hogy az Istentől kapott és megújított testemmel és lelkemmel Őt szolgáljam! Tegyek Róla bizonyosságot, hirdessem az evangéliumot!

Vincze Anna

VERS

Egy márciusi éjszakán...

*Gyümölcsfák között a tél,
ágyában az anyám,
elmenni készült halkán,
észrevétlen, némán.*

*Hangja volt a csendnek,
fénye a sötétnek,
minden visszhangozta:
Vége a reménynek!*

*Csatákat nyert a tél,
Jéggel, hóval, faggyal-,
az anyám pedig sok
Don Quijote-harccal.*

*De hiába minden,
az idejük lejárt!
Télre jött a tavasz,
anyámra a halál!*

*Vádoltam az Istent,
patakzott a könnyem!
Jézus Keresztjéig
nem ment semmi könnyen!*

*Hosszú évek teltek,
kerestem a választ,
hit nélkül forgattam
könyveket..., de hányat!?*

*Szaladtam rokonhoz,
szaladtam barátomhoz,
míg meg nem leltem az utat
Isten Szent Fiához!*

*Türelemmel intett,
vigasztalt, gyógyított!
Lelkém legmélyébe
reménységet oltott!*

*Hitem szerint élek,
s gondolok anyámra.
Az örökéletre!
A találkozásra!*

HÚSVÉTI GONDOLATOK

Jézus kereszttje

Martyn Lloyd-Jones mondja: „Az örökkévaló Jézus kereszttje és a megváltás egyaránt Istennek titokzatos munkája. A mai ember nem akarja elfogadni ezt, hanem meg akarja érteni. Ezek azonban érthetetlenek, mert megértésük emberi erőn kívül állnak. Az emberek ezért gyűlölik a kereszttet.”

A világ soha nem szerette a kereszttet. Ma sem szereti és nem is akarja elfogadni sem Jézus Krisztus halálát sem feltámadását. Az Atya Istennek féltő szeretete vitte ezt véghez, Jézus pedig engedelmeskedett a kereszthalálig. Jézus nagy árat fizetett. Életét adta oda, hogy nekünk életünk legyen. Isten kinyújtotta kezét a Fián keresztül, hogy megmentse, megakadályozza a halál felé haladó folyamatot. Nagy titok ez: nem megérteni kell, hanem elfogadni e kinyújtott kezét. Aki ezt megragadja, annak élete van.

C.S. Lewis írja a Keresztyén vagyok című könyvében: „Választanunk kell. Vagy Isten Fia volt ez az ember, és ma is az, vagy pedig örült vagy valami annál is rosszabb. Bezárhatjuk, mint egy bolondot, leköphetjük, megölhetjük, mint egy démont, vagy pedig lába elé borulhatunk és Urunknak, Istenünknek nevezhetjük Őt. De ne hozakodjunk elő semmi olyan leereszkedő zagyvasággal, hogy csak nagy erkölcsstanító volt!”

Sokan Jézust jó tanítómesterként akarják megismerni. Ez egy nagy tévedés! Az Atya Isten Órá nézve bocsát meg és gyermekévé fogad bennünket. Jézus saját maga jelentette ki, hogy Ő az út, az igazság és az élet. Ha valakiben ott él a Fiú, akkor élete van, de ha nincs ott, akkor az élet nincs benne. „Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Jn 5,1)

Jang Bo Kyeung

HIVOGATÓ

Pásztori levél

Kedves Testvérek!

Nem tudjuk, hogy meddig tart a járványügyi helyzet, de azt tudjuk, hogy az Úr szólni akar hozzánk. Ezért arra bátorítok mindenkit, hogy találja meg a számára még elviselhető mértéket a hírfogyasztásban. Legalább annyit foglalkozunk Isten Igéjével és az imádkozással, mint amennyi vírusos híryanagot engedünk be a szívünkbe!

Abban legyünk biztosak: Isten továbbra is a világ ura, s egykor majd kiteljesedik országa. E mostani megpróbáltatást pedig fel tudja használni az Ő jó céljai érdekében. Szívükből kívánom, hogy az élő Jézus Krisztus uralkodjék gondolataink felett minden nap. Vágyakozunk utána, és szívükből szeressük Őt!

Gyülekezeti alkalmainkat online tartjuk.

A hatvanref.hu honlapunk nyitó oldalán – ha az Úr engedi – továbbra is közvetítünk bibliai bátorító üzeneteket.

Úrvacsorai alkalmat is – egyházi ajánlásra – az idei húsvéti ünnepkörben online szeretnénk tartani: **nagypénteken 10-kor és húsvét első ünnepén is 10-kor.**

Aki részt kíván venni, az készítse elő a Jézus által rendelt szent jegyeket. Most otthonunk egyik asztala lehet ideiglenesen az Úr asztala. Helyezzünk rá egy kosárába vagy tányérra kenyérdarabokat, és annyi pohárkát egy-egy borral töltve, ahányan részesedni szeretnénk az úrvacsorából. Kövessük a templomi istentiszteletünk online közvetítését. Így együtt hallgathatjuk a szent ígét, mondhatjuk el a bűnbánó és hitvalló imádságainkat, s együtt vegyük a szokott módon otthoni közösségeinkben az úri szent vacsorát.

Én hiszem, hogy az Úr áldása lehet mindezen!

Terveink szerint a nagyhéten a következő időpontokban közvetítünk online istentiszteleteket:

Nagyszombaton és nagycsütörtökön: 18:00-kor

Nagypénteken: 10-kor és 18:00-kor

Nagyszombaton: 16:00-kor

Húsvét mindkét napján 10-kor.

A szórványokban különösen is bátorítsuk egymást. Imádkozva egymásért, az Úr jelenlétét, a feltámadás örömét és igaz reménységét kívánva köszöntök minden Testvérünket.

Tatai István
lelkipásztor

Felelős szerkesztő: Dr. Tatai István
Tördelő-technikai szerkesztő: Petrovics Gusztáv
Nyelvi korrektor: Kővári Éva

Munkatársak: Bo Kyeung, Fonyódi Imréné,
Kuti Marietta, Nagy Zsuzsanna,
Tóth László

Kiadó: Hatvani Református Egyházközség
Szerkesztőség: 3000 Hatvan, Dózsa tér 9. Telefon: 37/342-327
A Hatvani Református Egyházközség számlaszáma: 11705008-20381477
A LÁMPÁS honlapunkon is olvasható: hatvanref.hu
A cikkeket a hatvan@reformatus.hu címre várjuk

